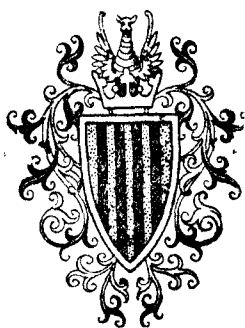

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

== S U M A R I ==

Al dia, *per Pol.* — Himne patriòtic, *per Cèsar Jordana.* — Contestant a «El Demòcrata», *per Tomàs Benet.* — Conversa setmanal, *per March.* — Via fora lladres! — D'arts, *per Wootz.* — Crònica de la comarca

ANY I

NÚM. 3

ISEMPRE EN GUARDIA!

Preparats sempre per a fer qualsevol treball tipogràfic per gran i difícil que sigui. Al efecte nostra impremta està [montada absolutament a la moderna. Està proveïda d'un extens assortit de tipus de tots estils, premses, màquines i eines necessàries per a l'impressió de membraes, impressió a relleu, impressió de fotogra-

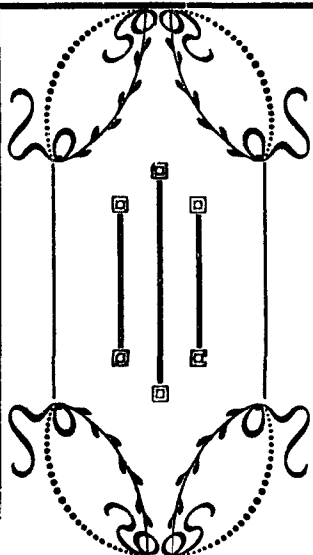

vats, de treballs a varis colors. Especialitat en la confecció de catàlegs, follets i anuncis de co- : : merc, indústries i oficis : : Se garanteix l'esmero i artística calitat dels treballs d'aquesta : : : impremta : : : :

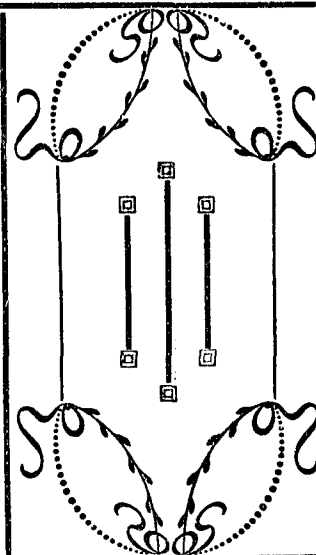
JAUME JOSEPH

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * Banquer * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
 Descompte de Lletres :: Checs
 Pago de Cupons :: Compra y
 venda de tota classe de paper
 :: :: negociable en Borsa :: ::
 AIGUES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
 GRANOLLERS

Alcohol * Anissats * Licors * Vins generosos

Especialitats: ANÍS BAGES y VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració: Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

Al Dia

Na Montserrat Barna

NOSTRA bona amiga Na Montserrat Barna, sembla que es troba millor de la malaltia que pateix fa dies i de la qual no havíem apenes donat compte per efecte de les circumstàncies. Així ho asseguruen els metges que han tingut diverses consultes aquests dies.

Se li havia aplicat un règim especial, però no millorava amb ell: uns diuen que perquè no era l'índicat, per error de diagnòstic, altres diuen que les ordres dels metges lligaven les mans dels practicants.

Certs règims no han d'aplicar-se més que en ocasions extremes: és desacreditat el sonvintejar-los massa.

No es pot dir encara si la vida de l'amiga Barna és fora de perill. Un amic nostre que coneix perfectament la naturalesa de la malalta i la malaltia que pateix, creu que si va per bé, efecte dels remeis aplicats, no es pot dir que sigui guarida, perquè a voltes, el remei és pitjor que la malaltia i, sobretot, quan el mal

queda tancat dintre del malalt, enverinant-li la sang.

*
**

Aquestes son les noves que de la salut de la nostra bona amiga estimada Na Montserrat Barna podem donar als nostres llegidors.

No estem pas massa satisfets de les noves: les malalties constitucionals no es guareixen combatent els símptomes i sortint del pas de la manera que es pugui, com no es guareix el mal de queixal prenent anestèsies. L'anestèsia té, en la medicina, el seu paper assenyalat: permetre l'operació.

Cal aplicar remeis que guareixin la causa, no els símptomes, i els metges que volten a Na Montserrat Barna, no els tenen aquests remeis, ni han estudiat prou bé la malaltia.

Cal estar previngut per l'esdevenidor: no es bo confiar massa en certes millories.

POL.

(De La Veu de Catalunya).

Himne patriòtic

CATALUNYA!

RESSONA el mot sagrat arreu de la terra. Eixia, brunsent, de les contrades pairals. I ha sonat en l'antiga ciutat, eternal irradiadora de llum, i en la moderna ciutat gegantina, qui esquinça el cel amb les punxes dels sostres.

Bufa un vent de llibertat a l'entorn de la terra, Catalunya! Quan, recolzada a les teves muntanyes, t'abocaves a Europa, ell ha fet voleiar els teus cabells com una senyera. I t'han dut sa cançó les onades de la mar teva, que esguardaves, ajaguda en la platja, amb els ulls tots brillants d'una gran cobejança.

Han arribat a tu els clams vibrants de les llibertats assolides. I tu, encara, romandries esclava?

Qui gosaria ara fermar la teva ganiveta? Branda-la en l'aire amb mà forta. Talla el pa teu, que afanyaves—tota sola—amb la suor del teu front excels.

El teu patrimoni és teu d'exclusiva faicó. Serva'l immaculat de grolleres cobejances exòtiques. Els teus enemics, per tal com no poden haver-lo, fan escarafalls del teu pà, i el darien per menjar de cavalls. Envairien els teus cellers i arxuecarien les aixetes, per tal que la sang generosa del cep amarés la terra eixorcament...

Ja has assolit la primera victòria. Tu mateixa et fecundaves i t'has infantat tu mateixa. Quan et miraves, et trobaves formosa; t'has sentit, en alçar-te, plena de fortitud. On es feien escàpols els teus enemics? S'han esvaït sobtosament sota la fulgor de la teva mirada serena. Però estigues amatent, Catalunya, que les escomeses no et vindran pas de cara. I la picada de l'escorçó és metzinosa...

Ara el teu abrivament ja no és deturable, perquè ha estat la sang de les teves angoixes, qui ha fet rellorir ton imperi. Així és ell net de tota viltat. No eres pas tu qui assolava les terres nobles de Flandes; ni abocaves la immundícia aventurera epidèmica damunt la gloriosa terra

d'Itàlia. Ni era gent de ta raça, qui feia gemegar Guatimozín i ni fou sacrificat Martí a la teva avidesa; ni el darrer pensament de Rizal s'apressà per ta culpa.

Si mai s'ha inflammat la ira teva, la traïció d'altre precedia-la. Així queia, com pluja malèfica, damunt els camps hel·lènics, la sang de Roger de Flor i els cent cavallers, assassinats en l'àpat pèrfid. Així l'estulícia tirànica dels mercenaris impúdics i el teu fill renegat, provocava el Corpus de sang.

Com és magnànim el teu esforç, o brava aliada de Carlemany, fidel aimia del gran rei Jaume! Tu alliberaves tes germanes—València i Mallorca—del jou sarraí, i, als generosos pils fecunds, les alletaves en civilitat. I en el jorn de l'angoixa siciliana, qui seguia les vespres sagnants, era, encara, la teva puixança, qui defensava la llibertat dels pobles! Així ets tu, Catalunya, mare nostra!

Has patit llargament. El ferro forjat pel teu heroisme servia a reforçar les teves cadenes. El grinyol del metall, tensat pel teu muscle potent, era la tornada del teu cant elegíac. Has tornat a bastir el casal, qui s'havia enfondrat en una gran ensulsiada. Has rebutjat l'exòtic oripell amb què volien agençar la teva carn d'esclava, i has mostrat la teva ruda nuesa. T'ha emboicallat el gran sol amorós i el teu plany ha cessat sobtosament. I han somogut el teu ventre sagrat les frisances de la vida novella. Així ets tu, Catalunya, esposa nostra!

Ara esguarda llargament les muntanyes, qui et separen de les teves amors, i la mar teva, encara enyoradíssima de la triomfal senyera barrada... Tarriben, de terres endins, els crits dels esclaus qui en tu creuen. T'has estremit, comoguda, fraturada de fer regnar la justícia. Així ets tu, Catalunya, filla nostra!

Són perdudes les notes del vell cant elegíac. El teu crit afiador s'uneix al clam de les llibertats assolides. Es arribat l'instant, o Pàtria nostra!, de l'acompliment ardit de la tasca.

Redrope el cos, flairós de sanitat, en la urgència de la positura imperial. Veus com rosseja

el blat per les planes immenses? Avança, segadora, per les terres d'Ibèria. Com és lluenta la falç, als raigs de l'ardent sol fecund! Ara davallarà rabent frefurosa del pa esdevenidor. Per la teva obra, per la teva gràcia, pròdiga Ceres novella, tots els greners curullaràn!

Catalans, cadascú al seu lloc! Que tots els cors toquin a somatent; que cada braç empenyi la fasca; que tot esperit s'abrandi en sacrifici!

CÉSAR JORDANA

Contestant a "El Demócrata"

TOTA l'equanimitat, tota la sang freda que imposito sempre en els meus actes, foren quintaessenciades al suggerir-me l'esprit l'idea de fundar en el districte representat per el meu excelent amic D. Joan Lligé, un periòdic defensor de la seva política i de la doctrina nacionalista. Pura i exclusivament me perteneix la propietat de LA VEU DEL VALLÉS, i els meus actes, les meves paraules i la meva actuació, son i seràn sempre sinceres i clares, sense que mai se m'hagin fet encàrrecs que, per altre part, compliria gustosíssim, si no s'oposessin a les meves conviccions i a la meva voluntat. En a mí, que fins de la meva dignitat un concepte elevadíssim, no m'arribaràn les espurnes de llot que amb tan mala fè es lliscan en el periòdic de la Coalició Lliberal Democràtica i em proposo no recullir-les mai, mentres segueixin aquests procediments taujas i bastardeixats, que son fuet acostumat empleat en les discussions per els encarregats d'en Torras. Per temperament especial no em commouen aquestes coses. Sols m'admira que la sortida del meu periòdic, que jo suposava modesta i fàcil, posés als detentadors de l'administració de Granollers fòra de tò i que en forma destemplada i adoptant un gest agre, expresessin com ho fan la seva rancúnia.

I per acabar en quant a mí es refereix, saben tots els amics que la meva modesta actuació al costat d'en Lligé, no te altre mèrit que la d'un complet desinterés i un gran entusiasme per les idees que ell defensa, coincidentes amb les meves. Si per çò hagués de rebre pagament o recompensa em consideraria un marxant de sentiments, i jo, senyors Torras i demés comparses, no veng la consciència.

De la contestació de *El Demócrata* al primer article de LA VEU DEL VALLÉS, poc hem d'afegir perquè'l públic haurà fet els deguts comentaris. Me vaig limitar a defensar a n'en Lligé, en les dugues primeres cròniques, de les insidioses acusacions que li foren dirigides per aquell periòdic, i'm contestan parlan-me dels temps del Moro-Muza. Quedan, per tant, en peu, les meves afirmacions i sobre çò sols me resta afegir que pot el senyor Torras estar tranquil respecte a les conjures de Mollet o Barcelona. Els senyors Cambó i Lligé estàn completament identificats en aqueix i en tots els ordres de la política vallesana.

Si en Lligé vol presentar-se altra volta com a candidat de la «Lliga» en les properes eleccions generals, no sols tindrà tots els vots que l'apoiaren a les últimes, si no que veurà augmentat aquell cens en proporció a la notable baixa que sofreixen actualment les files de la Coalició. Si'l substituís un altre polític nacionalista de la «Lliga» el triomf seria igualment segur, qualsevol que siguin els pronòstics dels ocells de mal auguri.

Per a que la gent de la Coalició Lliberal Democràtica tingui representació parlamentària han d'anar a Nules o be a Navaicarnero.

Es cert que tenim amb en Barangé un aliat a qui volem i respectem. El fillan de cacic i suposant que n' hagi sigut, ho fou per bé de Granollers, per profit dels seus propis contraris polítics, als qui mai va perseguir, tornant-los-hi bé per mal.

Durant molt de temps el va tenir en Torras al

séu costat i no sols el va acceptar com a bò, si no qu'en va tenir en molt, la seva amistat i ajuda. Durant aquell temps el senyor Barangé era un pom de perfeccions; després ha sigut i es l'objecte dels odis de la Coalició Lliberal Democràtica, lo qual ens dona la mida del prestigi de sa personalitat i de l'adulació rastrera amb que els torristes l'enlairaven.

I ara un altre punt; ¡Via fora lladres! senyor Montañà: ens sedueix el crit i anem a repetir-li al candidat derrotat per la candidatura Popular: ¡Via fora lladres! senyors administradors de la vila, que de tant temps cobreu impostos i repariments i no pagueu el lloguer de Telègrafs, ni els cupons dels emprèstits, ni als metjes titulars, ni a ningú que tingui crèdits d'importància contra aquest municipi. ¡Via fora lladres! senyor Montañà; alcalde president d'un ajuntament qual secció d'Hisenda no rendeix comptes ni presenta les liquidacions que mana la Llei, ni fa millores ni obres i com ja diu la gent, *cobra i no paga*. Via fora lladres! Oi, senyor Vallhonestà, que va bé aquest crit sobretot en temps de la seva presidència de «L'Unió Lliberal» quan es parlava d'en *mesura curta*. Via fora, lladres! ¡Què farà ara qu'es l'amo!

Vui també contestar, per una sola vegada, a les insídies, de caretes, domicili de La Veu i altres bajanades del *Pagès del Figaró* i demés encarregats. He publicat el meu periòdic a Cardedeu, per no tenir que acudir al ajuntament de Granollers, cau de tants atropells i alcaldades i perque tal ha sigut la meva voluntat de la que no haig de donar compte més que a la meva consciència. I sobre les meves intencions no considero a ningú dret a discutir-les, mentres no siguin conegudes, i el que ho fes, assentaria càtedra d'imbecilitat.

TOMÁS BENET

CONVERSA SETMANAL

QUE Deu me'l quart senyor Gregori.
— Benvingut Nasi, sèu, ¿que portes de bó?

— ¡Oh! ¡Caram! Avui si que ja ho sap, avui m'ha d'explicar lo que deixarem pendent la setmana passada.

— ¡Ah! ¡Encara t'en recordes? T'envejo la memòria, Nasi.

— Bé, bé, senyor Gregori anem al grà, que després, quan millor li sembla, trova prou llarga la conversa, diu prou, i jo'm quedo a les capses.

— Be, vaja; anem al grà; pregunta: ¿de qué vols que parlem avui?

— ¡Ai caram! ¡Aquesta si qu'es bona! ja ho sap, del caciquisme local. Espliquim aixó del caciquisme de Granollers, perque jo ja no ho entenc; els uns diuen cacics als altres i cregui que no sé on soc.

— Calma, home, calma, tot s'aclarirà. Escolta: has de saber que el caciquisme a Granollers es molt antic, mes antic que'ls vells partits turnants a Espanya, propulsors i apoiadors de aital plaga.

— I com es que sigui tan vell aixó a Granollers?

— Jo crec qu'es degut a la molta mansuetut i apatía dels seus veïns, a la manca d'interés qu'han mostrat sempre per a els aters públics, al mal entés individualisme que fa que ningú es preocupi del be de la col·lectivitat; i com forso-sament hi ha d'haver qui governi, sempre que algú que per els seus fins particulars o per ambició personal i ganes de figurar ha sapigut pintar *la cigonya* al poble prometent rebaixes en els pagaments, ja ha tingut colla i l'han proclamat redemptor.

— I aixó vol dir que ha mantingut el caciquisme a nostra vila.

— I de tal manera, que ja ha esdevingut endèmic.

— Que's aixó d'endèmic, senyor Gregori?

— Que's un mal crònic al que hom s'hi arriba a costumar; qu'es una plaga que s'accepta ja sens protesta, perque's considera com a cosa fatalment inevitable.

— Doncs, ¿com és que criden tant contra'l caciquisme?

— Fixat, Nasi, que precisament aquí els qui més cridan contra'l caciquisme son els quins actúen de cacics, els primers qu'haurien de callar, els quins usufractuen el govern del poble, aquests son els quins aixorden amb els séus crits. ¿No has vist are que fins el propi alcalde ha signat, amb el seu nom, un escrit titolat «Via fora lladres»?

— ¡En Montañál ¡L'alcalde i president de «L'Unió»!

— Sí, éll mateix!

— Qu'es estrany; ¿i perquè ho fa, aixó?

— Jo no crec que ho hagi fet éll d'iniciativa pròpia; jo crec que, com tot lo que fa, li ha fet fer en Torras.

— ¿I perquè?

— Per por de que'l poble s'adoni del seu desastrós cacicat.

— ¿Peró, no era en Torras qui junt amb els seus companys de la Popular volien regenerar Granollers.

— Aixó es lo que deien, però en Torras se'ls *rifa* a tots; quan la Popular l'hagué enlairat, ventá cossa a la Popular i a n'els populars i s'en aná per les seves, acabant per ressucitar a Granollers un caciquisme molt pitjor que'l d'avans.

— Doncs digui que la Popular va resultar un *sanfainadu* que encare ha fet mal?

— ¿Quin dubte hi ha? Aquell esclat de civilitat, únic exemple en l'història de Granollers, hauria pogut esser base de la seva regeneració, però els séus davanters el malmeteren i

prostituiren. Tots ells han passat sens deixar la més petita petjada en la regeneració del poble, ni en l'arreglo de l'hisenda comunal; en els quatre anys que governaren atrassaren 66,000 pessetes.

— ¡Quins regeneradors! ¿Vosté'l condemna aquell moviment?

— No, de cap manera; jo no condemno el moviment ni la finalitat que's proposaba. Jo lo que condemno son els homes que, o no'l sapigueren o no'l volgueren encausar prostituint-lo i desfent lo. Aquell moviment, que podia esser la base de la nostra regeneració, sols ha servit en mans d'en Torras per a atrassar a Granollers, ja que éll, més aixerit que'ls seus companys, s'en feu amo per a enlairar se, i quan es cregué prou fort llensá els ideals de la Popular, perque l'entrebancaben per a els seus fins, i resuscitá un caciquisme de la pitjor mena. Mai cap cacic havia tingut tan ben montada la maquinaria caciquil, ni tan perfectament combinada i cuidada com éll.

— Així vosté no'l creu pas tonto a n'en Quico?

— No sols no'l crec tonto, sino que'l crec espavilat i viu, i que qui vulgui lluitar amb éll s'ha de cordar les espartenyas molt ben cordades; en contra té que com moltes voltes el cega l'ambició i per a lograr els seus fins no es tampoc dels més puritans, dona molts passos en fals, per on es fácil atrapar-lo, i aquest defecte el posa tot sovint en apuros, per més que ho te molt ben montat, éll te una colla que el segueixen a ulls clucs i a quins imposa la seva absoluta voluntat i'ls fa fer el que vol.

— ¿I vol dir, senyor Gregori, que'n Montañá també el creu sempre i en tot?

— Aquest més que ningú, a no esser així no l'hauria pas fet alcalde; si l'en va fer es perque sap que pot disposar d'éll en tot i per tot.

— Però fent-lo alcalde l'altre es podia llibe-

rar del seu jou i declarar-se independent, no l'en podria pas treure.

— Es que tu no contes que les cordes amb que'l te lligat no son les de l'alcaldia, son les de l'Unió, i en Juanito s'estima més l'Unió que l'alcaldia. ¡Li dona més!

— No està mal combinat, ja ho entenc.

— Are, si en Juanito es cregués prou fort a l'Unió per prescindir d'en Torras, creu que ho faria encara que tingués que perdre l'alcaldia, pero no pot, te por de perdre.

— Vol dir que no te vanagloria d'esser alcalde.

— Aixó es molt natural, pero en Juanito es práctic avans que tot; l'Unió li dona vida i l'alcaldia feina; per aixó veus que fa més d'alcalde en Paulino qu'ell. En Quico ho vol així per a contentar al seu germá i en Juanito, creu.

— Tal com me va explicar vosté que eren els cacics, sens dupte que avui l'únic qu'es cacic a Granollers es en Torras, ell es qui mana a l'ajuntament i a l'alcalde l'ha de creure per forsa.

— I si no volia creure, prou esprit a l'Unió.

— I escolti, senyor Gregori, ¿en Torras de quins cacics es, dels bons o dels dolents.

— Nasi, em farás enraonar massa; per avui ja n'hi ha prou; ja'n parlarem un altre dia.

— Molt bé, com a vosté li sembli.

Per trasllat

MARCH.

I no per voluntat del poble, car del conjunt de vots que obtingué cada una de les dues candidatures que lluitaren en les eleccions de les quals n'eixí l'actual majoria consistorial *la que menys ne sumà* fou la torrista, sinó per la sabuda defecció del qui, traïnt als seus antics amics i protectors, enganyà amb paperetes amanyades a multitud d'electors de bona fè, fou que'l caciquisme torrista logrà apoderar-se del govern de la vila. Però la majoria del poble honrat, *que no li oforgà* els sufragis, ha vist, sense sorpresa pero si amb creixent indignació com el govern de la vila assolit amb males arts per l'abominable caciquisme torrista, s'ha convertit en instrument per a «vexar i oprimir» als ciutadans que no s'avenen a servir docilment la política desvergonyidament personalista que defensa l'orgue de la «Coalición Liberal».

La Lliga va contribuir, i molt, a enderrocar l'antic caciquisme que imperava arreu de Catalunya i està disposada a fer igualment amb les desferres que encara en resten i amb els caciquismes nous que vulguin substituir-les. L'autor o firmant de l'article aparegut en l'orgue del novell caciquisme local pot pendren nota, car ell es dels menys indicats per a defensar-lo, ja que de la responsabilitat per les seves malifetes n'hi perieca una part principalíssima. Certs homes, per auto-elogis que's prodiguin i per mes moralitat que prediquin, no lograràn convencer les persones honrades sino la practiquen.

L'actuació dels capdevaners del caciquisme torrista es a demostració palesa de llur manca d'ètica política i social que 'ls ha fet avorribles, i encara que fingeixin no preocupar-se del escarment de Granada, nosaltres afirmem que llur comportament es tan menyspreuable com el de qual-sevol Lachica.

Dels càrrecs que's feren al cacic granadí, recordem els de que s'aprofitava de la seva preponderància política per a fer realitzar obres públiques que milloraven les finques de la seva propietat particular, usava dels fondos municipals per a atencions no prou ben justificades i practicava un favoritisme escandalós. I demanem nosaltres: ¿no es lachiquisme també abusar dels càrrecs influents, mal o ben haguts, en profit exclussivament personal i d'industries particulars dels beneficis de les quals no en gaudeix per a res el poble? Les obres públiques son, en poc o en molt, una millora per a la població on se realitzen, però dels guanys obtinguts simulant sortides de bocois, rebaixan-se la contribució industrial, disminuint-se les quotes d'amillament, satisfent indègudament cèdula d'ínfima classe etc., etc., quin benefici en treu el poble? I disposar dels cabals d'altri per a contentar als correligionaris i en conveniències partidistes, i la parcialitat en afers administratius i governatius, i no pagar els crèdits reconeguts dels adversaris, ni les atencions sanitàries, ni l'Hospital, ni els sous d'empleats, i mantenir tauls, i passar subvencions no justificades i intervenir en expedients

Via fora lladres!

Al crit de «Via fora lladres!» s'inicià el torrisme en la política de Granollers i, amb continuat escàndol han hagut de veure els bons granollerins com l'actuació d'aquell grop caciquista ha estat sempre en oberta contradicció amb els inflats conceptes de moralitat amb que procurà sugestionar-los per a conseguir llur vot.

de quintes amb perversos intents etc. etc., no es del pitjor lachiquisme? I no presentar comptes malgrat les reiterades demandes de l'opinió desitjosa d'assabentar-se de l'inversió donada als cabals del comú i la sospitosa resistència a deixar conèixer la veritable situació econòmica del municipi per a que'l poble no s'enteri del desastre de l'administració torrista, no és caciquisme i altres coses?

I ésser proveïdor de societats i aprovar-se com a president les factures pròpies i cobrar-se-les com a taberner, abusant de l'influència del càrrec, es gaire decorós? I rompre les fulles del padró per a pendrer el vot dels adversaris, i en vigílies d'eleccions fer fornades de socis de pas per a conuenir l'oca que serveixia a l'hoia per a la política i per a el negoci, es gaire moral? I no es indigne utilitzar infeliços que no tenen capacitat intel·lectual ni consciència dels seus actes, imposant-els-hi mesures arbitràries que repugnen les consciències honrades i estrafar la missió augusta d'institucions honorables per a venjances personals?

I els autors d'aquestes i altres coses lleuges, quals dades conservem en cartera, tenen la cínica gosadia de vantar-se redemptors 'del poble i de matadors del drac del caciquisme! No es faa llunyana llur intervenció en les eleccions generals que no recordem llur intent de ressucitar l'antic caciquisme al districte, foragitat per nosaltres, empenyant-se endebades pel triomf de gent bandejada de partits de opinió i — com el parent d'aqueixa nul·litat que fa de secretari — refugiades en les remaderies caciquistes que tenen llur centre a Madrid. ¿Es que també s'han oblidat dels pactes, aliances i relacions d'ahir amb toia llei de grops des del més extremadament reaccionari als més demagogos? I de tot això el torrisme en diu anticaciquisme i moralitat!!

Sapiguen els revolucionaris de pacifista que estem disposats a entrebancar, amb el concurs del poble, la seva tasca designant de professionals de la política que confonen il·lusionosament la caixa d'ahir amb la pròpia, amb greu perjudici del comú.

El poble que treballa i sab rebelar-se contra les grans injustícies, que ha desterrat el vell caciquisme del districte, esboscitarà els mollos groillers que s'ha forjat el torrisme per a «vejar i oír», i amb la força de la raó i la raó de la força tallanyarà tard o d'hora de la caixa communal que mafinet i amb exemplaritat que serà perdurable en la memòria de tots, el llençarà del govern de la vila hagut per males arts.

D'arts

ORFEÓ GRANOLLERÍ. Prosseguint en sos nobles propòsits de dar esplai a sos socis amb festes culturals, aquesta entitat, choral

doná'l passat diumenge son segón concert a càrrec del Quintet que dirigeix el mestre En Martí Llobet, del quin tinguerem ocasió de parlar-ne amb elogi en el nombre passat.

L'execució de les obres que integraben el programa fou, si cab, més perfecte que la primera vegada, essent molt celebrada per la numerosa concurrència que omplenaba de bat a bat el local.

L'èxit fou sorollós, ens plau registrarlo. El programa fou allargat amb l'obra «Iyardas» per a piano i violí a càrrec del mestre Llobet i en Miquel Vicens, qui l'executá amb justesa, molt ben acompanyat per el primer, essent obligat a bisar-la i ho feu, dánt a conèixer una obra nova, «Reverieu de Schuman», logrant una bona execució i ésser fortament aplaudits.

La nit de la festa de Sant Josep, aquest per tots conceptes benemèrit «Orfeó» ens dona una altra prova de com se desvetlla per la cultura artística de nostre poble, boi demostrant amb fets, no amb paraules, com altres, mendicants dels cabals, fins de quins no pensen com ells, de com no'ls guia, al presentar aconteixements com el que registrem, cap fi utilitari ni comercial sino'l fer via avant vers son ideal, ideal noble i sà, que procuren no's corrompi ni amb l'insidia ni amb l'odi que vulga abocar-se i d'això debem felicitar-nosen i en felicitem al «Orfeó Granollerí» i a sos directores en bé dels aimants de la cultura i'l bon nom de nostre poble.

En aital festa, hi donà una sessió de Música de Càmera, a càrrec del «Trio Raduà-Tomàs» integrat per les senyoretas Concepció Raduà (piano), Anna Tomás (violí) i Teresa Raduà (violoncel).

Sols mots d'alabances debem estampar i si fossim a reflectar l'opinió general, posariem al «Trio Raduà-Tomàs» entre'ls millors de nostraterra, per son bon conjunt, pulcritut i consciència de son comès, d'aquí les ovacions de que foren objecte de la nombrosa concurrència que hi assistí.

De voler complaure els desitjos del auditori, haurien tingut que repetir totes les obres.

La senyoreta Teresa Raduà en son comès, tocà fora de programa «Aria» de Bach, i la senyoreta Anna Tomás en el seu «Reverie» de Schumann. Ambdues foren acompanyades al piano per la senyoreta Concepció Raduà.

* * *

Hi ha qui m'ha preguntat si parlaria del concert Marius Mateos, i dec contestar-li que no, perquè allí ahont no m'hi demanen no m'hi fico, i ademès es molt ingràt haver de registrar un fracàs a pesar del devassall de paper en propaganda. Es voler demostrar el que no es porta en aquells fracassos inevitablement.

Devem fer constar, que si be no hi havia gent apesat de lo dit i d'anar a trobar a la gent i deixar entrar a casi tothom de franc, en compensació, feia bon temps i no plovia.

Wootz.

Crònica de la Comarca

LLISSÀ D'AMUNT

Ha mort en aquest poble, després de rebre els Sants Sagraments, el mestre públic i ferm catalanista En Joaquim Casadevall i Mulleras. Tenia 62 anys i en feia 23 que exercia, amb molt de zel i competència, el seu càrrec en aquest poble. Possedeix el títol de mestre normal, que tenen pocs mestres oficials de Catalunya. Fou un dels primers organitzadors de les colònies escolars de l'Econòmica Barcelonessa d'Amics del país. Aquesta Corporació va concedir-li un premi pels seus treballs pedagògics en el concurs de desembre de 1894. (A. C. S.)

MONTCADA

La Societat Anònima «Asland», està realitzant els estudis necessaris per a procedir al esfaltat del carrer Major d'aquesta població, essent acullit l'anunci de tant important millora amb vives mostres de satisfacció per part de tots els veïns.

Segueix amb igual estat la vaga sostinguda per els obrers de la dita Societat sens poguer vislumbra una solució satisfactòria.

Ha entrat en franca convalescència després de penosa y llarga enfermetat, l'individu del cos de mossos de escuadra en Esteve Casas.

Sembla que definitivament quedarà solucionada la vaga de paletes que ha tingut entretingudas durant tants dies importants obras que es fan a Montcada.

Estant terminant-se les obras de reparació de la casa rectoral i han acabat las del Convent dels Germans de la Doctrina Cristiana.

MONTORNÈS

Ha causat gran satisfacció entre el vehinat la noticia de que el projecte de construcció del pont està pendent tant sols de la aprobació del Concell de Ministres, confiant l'Ajuntament que el diputat Sr. Lligé continuarà las seves gestions per a conseguir, com ho ha fet fins ara, el major èxit possible en benefici de Montornès.

Dimecres passat, festivitat de Sant Josep, va haver-hi funció teatral.

¡Gracias a Déu que alguna vegada podem alabar amb justesa a una companyia de sarsuela! Ovacions sorollosos, tot ho alcançà, la que hi vingué el dimecres a la Societat «La Lira». Aquesta companyia era la «Joventut Alhambrina» de Granollers, que amb tant d'acert dirigeix el jove mestre en Marià Bataller i'l notable aficionat en Vicenç Boix.

Varen representar les sarçeles «Música Clásica», «Una Vieja» i «La Banda de Trompetas». A tot elles retllaren a gran altura, la Sra. Rius, i'ls joves Pineda, Fernández i Brugués, tots els altres molt bé, l'orquestra «La Catalana» ho feu bé com sempre.

GRANOLLERS

El nostre Director D. Tomas de A. Benet, ha instalat el seu despatx d'Advocat, a nostra vila, en la Plaça del Bestiar n.º 7, 1.º, on rebrà a sa clientela els dijous de 10 a 1. Els amics que desitjin conferenciar amb ell quansevol dels altres dies podran trovar-lo al despatx de Barcelona, carrer Canuda 41 y 45, pral.

LA ALHAMBRA.— Continuen els èxits de la «Joventut Alhambrina» que amb tan grant acert dirigeix el mestre En Marian Bataller i'l notable aficionat en Vicenç Boix.

El passat diumenge a la tarda posaren la comèdia *Salvarse en una tabla* i la sarsuela *Música clásica*, essen els intèrpretes la senyora Rius i'ls joves Brugués i Fernández.

A la nit, la comèdia *Al mitg del ball* i la sarsuela *Las tentaciones de San Antonio*, per la senyora Rius i'ls joves Pineda, que obtingué un senyalat triomf, i Brugués.

Per final *La banda de trompetas*, amb execució brillant per part de la senyora Rius en el paper de *Tiburcia* i el jove Fernández en el de *Carabonita*.

L'èxit fou sorollós, anant forsa ajustats els chors, resultant la gran gentada que omplena el local, satisfeta del tot.

Per Sant Josep, a la nit, posaren *A cá la modista*, *El guitarrico*, i *El somni de l'ignocència* amb bona interpretació.

Avant joves que'l poble es vostre!, doncs sempre es preferible als aficionats de fora, amb pretencions d'artista fent-ho malament, els aficionats de casa amb modèstia, fent-ho bé com vosaltres.

TIP JOSEPH-GRANOLLERS

SABONS

**B
A
R
A
N
G
É**

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en
moneda nacional i
estrangera

Descompte, cobro i
negociació de lletres
sobre totes les places
d'Espanya i de l'es-
tranger

Préstams sobre va-
lors

Obertura de comptes
de crèdit amb garan-
tia de valors de cotit-
zació corrent

Compra-venda en les
Borses d'Espanya de
tota classe de fonsos
públics i valors in-
dustrials

Negociació, cobro i
descompte de cupons
i títols amortitzats

Admissió de dipòsits
en valors

Canvi de monedes

**Donem tota classe de facilitats
per a la compra-venda de
mercancies**

La Veu del Vallés

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

Preu 10 cèntims

Trimestre 2 ptes.